

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS BESLUT (första avdelningen)

den 22 juni 2006^{*}

I mål T-136/04,

Rasso Freiherr von Cramer-Klett, Aschau im Chiemgau (Tyskland),

Rechtlerverband Pfronten, Pfronten (Tyskland),

företrädna av advokaterna T. Schönfeld och L. Thum,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av M. van Beek och B. Schima, båda i egenskap av ombud,

svarande,

^{*} Rättegångsspråk: tyska.

med stöd av

Republiken Finland, företrädd av T. Pynnä och A. Guimaraes-Purokoski, båda i egenskap av ombud,

intervenient,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 2004/69/EG av den 22 december 2003 om antagande, enligt rådets direktiv 92/43/EEG, av lista över områden av gemenskapsintresse i den alpina biogeografiska regionen (EUT L 14, 2004, s. 21),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(första avdelningen)

sammansatt av ordföranden R. García-Valdecasas samt domarna I. Labucka och V. Trstenjak,

justitiesekreterare: E. Coulon,

följande

Beslut

Tillämpliga bestämmelser och bakgrund

- ¹ Den 21 maj 1992 antog rådet direktiv 92/43/EEG om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter (EGT L 206, s. 7; svensk specialutgåva, område 15, volym 11, s. 114) (nedan kallat direktivet).
- ² Enligt artikel 2.1 i direktivet är syftet med detta att bidra till att säkerställa den biologiska mångfalden genom bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter i medlemsstaternas territorium som omfattas av EG-fördraget.
- ³ I artikel 2.2 i direktivet anges att åtgärder som vidtas i enlighet med direktivet skall syfta till att bibehålla eller återställa en gynnsam bevarandestatus hos livsmiljöer samt arter av vilda djur och växter av gemenskapsintresse.
- ⁴ Enligt sjätte skälet i direktivet är det, för att säkerställa att en gynnsam bevarandestatus återställs eller upprätthålls hos livsmiljöer och arter av gemenskapsintresse, nödvändigt att utse särskilda bevarandeområden för att kunna skapa ett sammanhängande europeiskt ekologiskt nät enligt en fastställd tidsplan.

- 5 Enligt artikel 3.1 i direktivet skall detta nät, som har beteckningen Natura 2000, bestå av särskilda bevarandeområden och särskilda skyddsområden som medlemsstaterna har utsett i enlighet med rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar (EGT L 103, s. 1; svensk specialutgåva, område 15, volym 2, s. 161).
- 6 Enligt artikel 11 i direktivet definieras särskilt bevarandeområde som "ett område av gemenskapsintresse som medlemsstaterna har utsett genom lagar och andra författningar eller genom avtal, och där nödvändiga åtgärder genomförs för att bibehålla eller återställa en gynnsam bevarandestatus hos livsmiljöerna eller populationerna av de arter för vilka området utsetts".
- 7 I artikel 4 i direktivet föreskrivs ett förfarande i tre etapper för att utse särskilda bevarandeområden. Enligt artikel 4.1 skall varje medlemsstat föreslå en lista över områden och ange vilka livsmiljötyper i bilaga 1 och vilka på dess territorium inhemska arter i bilaga 2 till direktivet som finns inom dessa områden. Listan skall tillsammans med upplysningar om varje område överlämnas till kommissionen inom tre år efter anmälan av direktivet.
- 8 Enligt artikel 4.2 i direktivet skall kommissionen, med utgångspunkt i dessa listor och på grundval av de kriterier som anges i bilaga 3 till direktivet samt i samförstånd med varje medlemsstat, upprätta ett utkast till en lista över områden av gemenskapsintresse. Listan över områden av gemenskapsintresse skall antas av kommissionen i enlighet med förfarandet i artikel 21 i direktivet. Denna lista skall i enlighet med artikel 4.3 upprättas inom sex år efter anmälan av direktivet.

9 I artikel 4.4 i direktivet föreskrivs att när ett område av gemenskapsintresse har valts ut i enlighet med förfarandet i artikel 4.2 skall den berörda medlemsstaten så snart som möjligt och senast inom sex år utse området till särskilt bevarandeområde, varvid prioriteringar skall fastställas mot bakgrund av den betydelse området har för att möjliggöra att en gynnsam bevarandestatus hos en livsmiljötyp i bilaga 1 eller en art i bilaga 2 bibehålls eller återställs, och för att Natura 2000 skall bli sammanhängande, och mot bakgrund av den risk för försämring eller förstörelse som området är utsatt för.

10 I artikel 4.5 i direktivet anges att så snart ett område har förts upp på den lista över områden av gemenskapsintresse som upprättats av kommissionen skall det omfattas av bestämmelserna i artikel 6.2–6.4 i direktivet.

11 I artikel 6 i direktivet föreskrivs följande:

”1. För de särskilda bevarandeområdena skall medlemsstaterna vidta nödvändiga åtgärder för bevarande, vilket om så krävs innefattar utarbetande av lämpliga skötsel- och förvaltningsplaner särskilt för områdena eller integrerade i andra utvecklingsplaner, samt lämpliga lagar och andra författningar eller avtal, som motsvarar de ekologiska behoven hos de livsmiljötyper i bilaga 1 och de arter i bilaga 2 som finns i områdena.

2. Medlemsstaterna skall i de särskilda bevarandeområdena vidta lämpliga åtgärder för att förhindra försämring av livsmiljöerna och habitaterna för arterna samt störningar av de arter för vilka områdena har utsetts, om sådana störningar kan ha betydande konsekvenser för målen med detta direktiv.

3. Alla planer eller projekt som inte direkt hänger samman med eller är nödvändiga för skötseln och förvaltningen av ett område, men som enskilt eller i kombination med andra planer eller projekt kan påverka området på ett betydande sätt, skall på lämpligt sätt bedömas med avseende på konsekvenserna för målsättningen vad gäller bevarandet av området. Med ledning av slutsatserna från bedömningen av konsekvenserna för området och om inte annat följer av punkt 4, skall de behöriga nationella myndigheterna godkänna planen eller projektet först efter att ha försäkrat sig om att det berörda området inte kommer att ta skada och, om detta är lämpligt, efter att ha hört allmänhetens åsikt.

4. Om en plan eller ett projekt, på grund av att alternativa lösningar saknas, trots en negativ bedömning av konsekvenserna för området måste genomföras av tvingande orsaker som har ett väsentligt allmänintresse, inbegripet orsaker av social eller ekonomisk karaktär, skall medlemsstaten vidta alla nödvändiga kompensationsåtgärder för att säkerställa att Natura 2000 totalt sett förblir sammanhängande. Medlemsstaten skall underrätta kommissionen om de kompensationsåtgärder som vidtagits.

Om det berörda området innehåller en prioriterad livsmiljötyp eller en prioriterad art, är de enda faktorer som får beaktas sådana som berör människors hälsa eller den allmänna säkerheten, betydelsefulla konsekvenser för miljön eller, efter ett yttrande från kommissionen, andra tvingande orsaker som har ett allt överskuggande allmänintresse.”

- ¹² Kommissionens beslut 2004/69/EG av den 22 december 2003 om antagande, enligt direktivet, av lista över områden av gemenskapsintresse i den alpina biogeografiska regionen (EUT L 14, 2004, s. 21) (nedan kallat det ifrågasatta beslutet) antogs på grundval av artikel 4.2 tredje stycket i nämnda direktiv. I listan över områden av gemenskapsintresse återfinns följande områden:

— DE 8239304 Hochries-Laubensteingebiet und Spitzstein,

— DE 8429303 Kienberg mit Magerrasen im Tal der Steinacher Ach.

- 13 Den första sökanden äger en fastighet på området av gemenskapsintresse med referensnummer DE 8239304. Den andra sökanden är ett icke rörelsedrivande enkelt bolag för fastighetsägarna på området av gemenskapsintresse med referensnummer DE 8429303. Sökandena brukar sin skogsmark inom ramen för företag som bildats för detta ändamål.

Förfarandet

- 14 Sökandena har, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 8 april 2004, väckt förevarande talan.
- 15 Republiken Finland (nedan kallad intervenienten) ansökte, genom handling som inkom till förstainstansrättens kansli den 2 september 2004, om att få intervensera i detta förfarande till stöd för kommissionens yrkanden. Ordföranden på förstainstansrättens första avdelning beviljade denna ansökan genom beslut av den 14 oktober 2004. Intervenienten inkom med sin inlaga och begränsade sig till frågan huruvida talan kan upptas till sakprövning. Sökandena och kommissionen har inte inkommit med några yttranden över denna inlaga.
- 16 Genom handling, som inkom till förstainstansrättens kansli den 28 september 2004, framställde kommissionen i enlighet med artikel 114.1 i förstainstansrättens rättegångsregler en invändning om rättegångshinder. Sökandena inkom den 17 november 2004 med sina yttranden över denna invändning.

Parternas yrkanden

- 17 Kommissionen har i sin invändning om rättegångshinder yrkat att förstainstansrätten skall
- avvisa talan, och
 - förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.
- 18 Intervenienten har i sin interventionsinlägga yrkat att förstainstansrätten skall avvisa talan.
- 19 Sökandena har i sina yttranden över invändningen om rättegångshinder yrkat att förstainstansrätten skall
- ogilla invändningen om rättegångshinder,
 - ogiltigförklara det ifrågasatta beslutet, och
 - förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Bedömning

- 20 I artikel 114 i rättegångsreglerna föreskrivs att om en part begär att förstainstansrätten skall meddela beslut i fråga om rättegångshinder utan att pröva själva sakfrågan, skall återstoden av förfarandet avseende invändningen om rättegångshinder vara muntligt, om inte rätten bestämmer annat. I förevarande fall anser förstainstansrätten att handlingarna i målet innehåller tillräckliga upplysningar och att det inte finns någon anledning att inleda det muntliga förfarandet.

Parternas argument

- 21 Kommissionen har i första hand gjort gällande att sökandena inte har något berättigat intresse av att få saken prövad.
- 22 Kommissionen anser att det ifrågasatta beslutet endast är en mellankommande åtgärd, i den mening som avses i domstolens dom av den 11 november 1981 i mål 60/81, IBM mot kommissionen (REG 1981, s. 2639; svensk specialutgåva, volym 6, s. 225), punkt 10. Det ifrågasatta beslutet är inte en rättsakt mot vilken talan kan väckas, eftersom upprättandet av listan över områden av gemenskapsintresse inte innebär att förfarandet för att inrätta nätet Natura 2000 avslutats.
- 23 Kommissionen har påpekat att det ifrågasatta beslutet inte får några direkta konsekvenser för sökandenas rättsliga ställning. Enligt kommissionen uppstår eventuella rättsverkningar för sökandena först när de nationella myndigheterna vidtar åtgärder med tillämpning av direktivet och det ifrågasatta beslutet.

- 24 Kommissionen anser följaktligen att det ifrågasatta beslutet på intet sätt har haft någon inverkan på sökandenas rättsliga sfär. Eftersom de inte har något berättigat intresse av att få saken prövad, har de följaktligen inte behörighet att med stöd av artikel 230 fjärde stycket EG väcka talan om ogiltigförklaring av detta beslut.
- 25 Kommissionen har i andra hand anfört att sökandena inte är direkt och personligen berörda.
- 26 Vad avser frågan huruvida sökandena är direkt berörda, anser kommissionen att konsekvenserna av att det upprättas en lista över områden av gemenskapsintresse, det vill säga medlemsstaternas skyldighet att utse dessa områden som särskilda bevarandeområden och att föreskriva bevarandeåtgärder för dem, inte uppstår automatiskt. Även om listan över områdena innebär att områdenas omfattning samt de livsmiljötyper och de arter som skall skyddas fastställs på ett tvingande sätt, bibehåller medlemsstaterna en viss befogenhet att företa skönsmässig bedömning vad beträffar de bevarandeåtgärder som anges i artikel 6.1 i direktivet. Det är endast dessa åtgärder som har inverkan på sökandenas rättsliga ställning. Det är således inte tänkbart att sökandena skulle kunna beröras direkt av det ifrågasatta beslutet.
- 27 Kommissionen har tillagt att det inte heller följer av artikel 4.5 i direktivet, enligt vilken ett område skall omfattas av bestämmelserna i artikel 6.2–6.4 i direktivet så snart det har förts upp på den lista som avses i artikel 4.2 tredje stycket, att sökandena är direkt berörda. I detta hänseende har kommissionen gjort gällande att medlemsstaterna genom artikel 6.2 i direktivet åläggs en skyldighet att förhindra försämringar av och störningar i området. I artikel 6.3 och 6.4 i detta direktiv föreskrivs ett förfarande för godkännande av de planer och projekt som kan påverka området. I båda fallen rör det sig om skyldigheter som åligger medlemsstaterna och inte de enskilda.

- 28 Kommissionen har av detta dragit slutsatsen att eftersom det ifrågasatta beslutet således inte har någon direkt inverkan på sökandenas rättsliga ställning berörs dessa inte direkt av nämnda beslut och de är följaktligen inte behöriga att väcka talan om ogiltigförklaring.
- 29 Vad avser frågan huruvida de är personligen berörda, anser kommissionen att det i det ifrågasatta beslutet inte fastställts vare sig rättigheter eller skyldigheter för fastighetsägare, utan endast upprättats en lista över de områden på vilka andra bestämmelser därefter är tillämpliga, vilka inte heller rör äganderätten till mark. Syftet med dessa bestämmelser är att skydda områdena mot att deras bevarandestatus försämrats, oavsett vilket beteende som gett upphov till denna försämring.
- 30 Kommissionen anser att eftersom det ifrågasatta beslutet inte medför någon skyldighet för fastighetsägarna kan sökandena inte göra gällande att det påverkar deras specifika rättigheter eller har orsakat dem osedvanlig skada av sådan art att de särskiljs från alla andra ekonomiska aktörer. Även om det skulle medges att beslutet kan innebära att sökandena åläggs skyldigheter, följer detta av en objektivt fastställd situation, nämligen det geografiska läget för de områden som anges i bilagan.
- 31 Enligt kommissionen särskiljs sökandena inte heller av att kommissionen, enligt specifika bestämmelser, är skyldig att beakta vilka konsekvenser den rättsakt som den avser att anta får för sökandenas situation. Enligt kommissionen är det endast uteslutande vetenskapliga kriterier som omfattas av naturskyddet som är tillämpliga på det förfarande som har lett till antagandet av det ifrågasatta beslutet. Dessutom fanns det inte någon gemenskapsrättslig bestämmelse enligt vilken kommissionen, för att anta det ifrågasatta beslutet, var skyldig att följa ett förfarande där sökandena skulle ha haft rätt att göra anspråk på sådana rättigheter som rätten att yttra sig.

- 32 Kommissionen anser att sökandena således inte berörs personligen av det ifrågasatta beslutet. Kommissionen har mot bakgrund av det ovan anförda yrkat att talan skall avvisas.
- 33 Intervenienten har anslutit sig till kommissionens argumentation och har även den yrkat att förevarande talan skall avvisas.
- 34 Kommissionen har när det gäller frågan huruvida sökandena är direkt berörda tillagt att det är uppenbart att det ifrågasatta beslutet ger medlemsstaterna möjlighet att vidta eller inte vidta vissa åtgärder. Konsekvenserna av det ifrågasatta beslutet beror därför på sättet på vilket de nationella myndigheterna utövar sin befogenhet att företa skönsmåsig bedömning.
- 35 När det gäller frågan huruvida sökandena är personligen berörda anser intervenienten att det ifrågasatta beslutet inte hindrar dem från att utnyttja sina ensamrätter och inte fråntar dem deras rättigheter. Detta beslut innebär nämligen inte att sökandenas rättigheter och skyldigheter har reglerats, utan endast att listan över de geografiskt definierade områdena har fastställts. De eventuella negativa konsekvenser som åberopats i talan är endast indirekta konsekvenser av det ifrågasatta beslutet.
- 36 Enligt intervenienten måste det dessutom konstateras att det ifrågasatta beslutet inte berör sökandena i deras egenskap av innehavare av ensamrätter. Om det ifrågasatta beslutet skulle beröra dem, kan detta endast vara i deras egenskap av fastighetsägare, på samma sätt som nämnda beslut skulle påverka den rättsliga ställningen för alla ägare av de markområden som anges i bilagan till detta.
- 37 Intervenienten har dessutom påpekat att även om det ifrågasatta beslutet i förekommande fall gör det möjligt att fastställa ägarna till de fastigheter som avses i bilaga 1 till detta, innebär detta inte att sökandena skall anses vara personligen

berörda, eftersom faktum kvarstår att detta beslut tillämpas i en objektiv faktisk situation som anges i detta, nämligen naturvärdet av fastigheterna i fråga (se förstainstansrättens beslut av den 6 september 2004 i mål T-213/02, SNF mot kommissionen, REG 2004, s. II-3047, punkt 59 och däri angiven rättspraxis).

- 38 Sökandena har gjort gällande att de berörs direkt och personligen av det ifrågasatta beslutet.
- 39 När det gäller frågan huruvida de är direkt berörda har sökandena åberopat artikel 4.5 i direktivet, enligt vilken de områden som avses i det ifrågasatta beslutet, så snart detta har antagits, skall omfattas av förbudet mot försämring i artikel 6.2 i direktivet och av det förfarande för godkännande som är tillämpligt på planer eller projekt i den mening som avses i artikel 6.3 och 6.4. Sökandena anser att även om dessa skyldigheter avser medlemsstaterna är de dock direkt berörda av de ovannämnda skyldigheterna, eftersom det i artikel 6 skapats direkta skyldigheter att vidta åtgärder med avseende på dem. Enligt sökandena lämnar artikel 6.2–6.4 i direktivet medlemsstaterna inget utrymme för skönsmässig bedömning.
- 40 När det gäller frågan huruvida de är personligen berörda anser sökandena att det är ostridigt att de rättsliga nackdelar som de fått utstå i grunden inte skiljer sig från de nackdelar som andra markägare som befinner sig på de områden som avses i det ifrågasatta beslutet har fått utstå. I sin egenskap av referensgrupp måste likväl, enligt sökandena, gemenskapens samtliga markägare beaktas.
- 41 Enligt sökandena medför vidare bestämmelserna i artikel 6.2–6.4 i direktivet att utnyttjandet av deras äganderätt begränsas. Markområdenas geografiska läge är för det ifrågasatta beslutet ett anknytningskriterium, eftersom systemet i direktivet

hänför sig till detta enda kriterium. Det är ostridigt att sökandena inte har någon möjlighet att väcka talan mot detta direktiv, eftersom de inte berörs direkt och personligen av detsamma.

- 42 Sökandena anser följaktligen att kraven på ett verksamt rättsligt skydd skulle förlora sin betydelse, om ägarna inte ansågs beröras personligen av det ifrågasatta beslutet, eftersom de åsyftas enbart på grund av det geografiska läget för de markområden som de äger.

Förstainstansrättens bedömning

- 43 Enligt artikel 230 fjärde stycket EG får "[v]arje fysisk eller juridisk person ... väcka talan mot ett beslut som är riktat till honom eller mot ett beslut som, även om det utfärdats i form av en förordning eller ett beslut riktat till en annan person, direkt och personligen berör honom".

- 44 Eftersom det inte har bestritts att det ifrågasatta beslutet inte riktar sig till sökandena, skall det undersökas huruvida detta beslut berör dem direkt och personligen.

- 45 När det gäller frågan huruvida sökandena är direkt berörda, skall det erinras om att detta villkor i förevarande fall förutsätter att det ifrågasatta beslutet har direkt inverkan på deras rättsliga ställning och att det inte lämnar dem till vilka beslutet riktar sig, och som skall genomföra det, något utrymme för skönsmässig bedömning, eftersom beslutet har en rent automatisk karaktär och endast följer av gemenskaps-

lagstiftningen utan att några mellanliggande regler skall tillämpas (se domstolens dom av den 5 maj 1998 i mål C-386/96 P, Dreyfus mot kommissionen, REG 1998, s. I-2309, punkt 43 och däri angiven rättspraxis, och förstainstansrättens dom av den 27 juni 2000 i de förenade målen T-172/98, T-175/98–T-177/98, Salamander m.fl. mot parlamentet och rådet, REG 2000, s. II-2487, punkt 52).

46 Detta innebär att i det fall då en institution riktar en gemenskapsrättsakt till en medlemsstat och de åtgärder som medlemsstaten skall vidta för att genomföra rättsakten har en automatisk karaktär eller om det på ena eller andra sättet inte råder någon tvekan om vilka konsekvenserna av rättsakten i fråga blir, berör rättsakten således direkt alla personer som påverkas av dessa åtgärder. Om medlemsstaten enligt rättsakten däremot har möjlighet att vidta åtgärder eller inte vidta åtgärder, eller inte tvingas att vidta åtgärder på ett visst sätt, är det medlemsstatens åtgärder eller underlåtenhet att vidta åtgärder som direkt berör den person som påverkas, och inte rättsakten i sig (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens beslut av den 10 september 2002 i mål T-223/01, Japan Tobacco och JT International mot parlamentet och rådet, REG 2002, s. II-3259, punkt 46).

47 Förstainstansrätten anser att det ifrågasatta beslutet, enligt vilket områden i Tyskland där sökandena äger markområden har utsetts som områden av gemenskapsintresse, inte i sig kan anses ha någon inverkan på sökandenas rättsliga ställning. Det ifrågasatta beslutet innehåller inte någon bestämmelse vad beträffar systemet för skydd av områden av gemenskapsintresse, såsom bevarandeåtgärder eller förfaranden för godkännande. Det påverkar därmed varken fastighetsägarnas rättigheter eller skyldigheter eller utövandet av dessa rättigheter. I motsats till vad sökandena har påstått, medför uppförandet av dessa områden på listan över områden av gemenskapsintresse på intet sätt några förpliktelser för de ekonomiska aktörerna eller privatpersonerna.

48 I artikel 4.4 i direktivet anges att när kommissionen har valt ut ett område som område av gemenskapsintresse, skall den berörda medlemsstaten senast inom sex år utse detta område till "särskilt bevarandeområde". I artikel 6.1 i direktivet anges i detta avseende att för de särskilda bevarandeområdena skall medlemsstaterna vidta nödvändiga åtgärder för bevarande, och detta för att tillgodose de ekologiska behoven hos den livsmiljötyp och de arter som finns i områdena.

- 49 I artikel 4.5 i direktivet anges även att så snart ett område har förts upp på listan över områden av gemenskapsintresse skall det omfattas av bestämmelserna i artikel 6.2–6.4.
- 50 I artikel 6.2 i direktivet föreskrivs således att medlemsstaterna skall i de särskilda bevarandeområdena vidta lämpliga åtgärder för att förhindra försämring av livsmiljöerna och habitaterna för arterna samt störningar av de arter för vilka områdena har utsetts, om sådana störningar kan ha betydande konsekvenser för målen med direktivet.
- 51 På samma sätt föreskrivs i artikel 6.3 i direktivet att alla projekt som inte direkt hänger samman med eller är nödvändiga för skötseln och förvaltningen av ett område, men som kan påverka området på ett betydande sätt, på lämpligt sätt skall bedömas med avseende på konsekvenserna för målsättningen vad gäller bevarandet av området. Med ledning av slutsatserna från bedömningen av konsekvenserna för området, skall de behöriga nationella myndigheterna godkänna projektet först efter det att de har försäkrat sig om att det berörda området inte kommer att ta skada. I artikel 6.4 i direktivet anges i detta avseende att om ett sådant projekt måste genomföras av orsaker som har ett väsentligt allmänintresse, skall medlemsstaten vidta alla nödvändiga kompensationsåtgärder för att säkerställa att nätet Natura 2000 totalt sett förblir sammanhängande.
- 52 Vid en läsning av ovannämnda skyldigheter, som åligger de berörda medlemsstaterna när områdena av gemenskapsintresse har utsetts genom det ifrågasatta beslutet, skall det konstateras att ingen av dessa skyldigheter är direkt tillämplig på sökandena. Alla dessa skyldigheter kräver nämligen att den berörda medlemsstaten vidtar en åtgärd för att ange på vilket sätt den avser att genomföra skyldigheten i fråga, oavsett om det är fråga om nödvändiga bevarandeåtgärder (artikel 6.1 i direktivet), lämpliga åtgärder för att förhindra försämring av området (artikel 6.2 i direktivet) eller de behöriga nationella myndigheternas godkännande av ett projekt som kan påverka området på ett betydande sätt (artikel 6.3 och 6.4 i direktivet).

- 53 Av direktivet, som låg till grund för antagandet av det ifrågasatta beslutet, framgår det således att detta är bindande för medlemsstaten med avseende på det resultat som skall uppnås men överlåter till de nationella myndigheterna att bestämma vilka bevarandeåtgärder som skall vidtas och vilka förfaranden för godkännande som skall följas. Denna slutsats kan inte vederläggas av den omständigheten att det utrymme för skönsmässig bedömning som således tillerkänns medlemsstaterna skall utövas i enlighet med målen med direktivet.
- 54 Det följer av det ovan anförda att sökandena inte berörs direkt av det ifrågasatta beslutet, i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG och, följaktligen, att talan skall avvisas, utan att det är nödvändigt att beröra frågan huruvida sökandena berörs personligen av det ifrågavarande beslutet.
- 55 Trots att sökandena saknar möjlighet att begära ogiltigförklaring av det ifrågasatta beslutet kan de dock ifrågasätta de åtgärder som vidtagits enligt artikel 6 i direktivet och som påverkar dem. I detta sammanhang har de även kvar möjligheten att åberopa beslutets ogiltighet vid nationell domstol, som beslutar med beaktande av artikel 234 EG (domstolens dom av den 17 november 1998 i mål C-70/97 P, Kruidvat mot kommissionen, REG 1998, s. I-7183, punkterna 48 och 49, och förstainstansrättens beslut av den 12 juli 2000 i mål T-45/00, Conseil national des professions de l'automobile m.fl. mot kommissionen, REG 2000, s. II-2927, punkt 26).

Rättegångskostnader

- 56 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att sökandena skall förpliktas att ersätta kommissionens rättegångskostnad. Eftersom sökandena har tappat målet, skall kommissionens yrkande bifallas.

- 57 Enligt artikel 87.4 första stycket i rättegångsreglerna skall medlemsstater som har intervenerat i ett mål bära sina rättegångskostnader. I förevarande fall skall således Republiken Finland förpliktas att bära sin rättegångskostnad.

Mot denna bakgrund beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (första avdelningen)

följande:

- 1) **Talan avvisas.**
- 2) **Sökandena skall bära sina rättegångskostnader och ersätta kommissionens rättegångskostnad.**
- 3) **Republiken Finland skall bära sin rättegångskostnad.**

Luxemburg den 22 juni 2006

E. Coulon

R. García-Valdecasas

Justitiesekreterare

Ordförande